

in[+]frame

Η Ελένη Ρημαντωνάκη γεννήθηκε στα Χανιά το 1961 και τώρα κατοικεί στην Αθήνα. Η πρώτη της επαφή με την φωτογραφία ήταν μέσα από τα δύο χρόνια σπουδές στην σχολή φωτογραφίας Focus αμέσως μετά τα φοιτητικά της χρόνια. Μετά από μια μεγάλη παύση, ξανάρχισε να ασχολείται ερασιτεχνικά από το 2007 μέχρι σήμερα. Έχει συμμετάσχει σε αρκετές ομαδικές εκθέσεις. Πιστεύει ότι η φωτογραφία δεν είναι μόνο ευχαρίστηση αλλά φτάνει και στα όρια της ανάγκης. Δηλώνει πως έχει θεραπευτική δράση επάνω της και την κάνει να αισθάνεται ζωντανή. Έχει συμμετάσχει σε πολλές ομαδικές εκθέσεις κι έχει διακριθεί.

Συνέντευξη:

-Ποια διαφορά εντοπίζεις στον τρόπο που φωτογραφίζεις τώρα σε σχέση με το ξεκίνημά σου;

Νομίζω ότι έχει αλλάξει ο τρόπος που κοιτάζω τα πράγματα. Στην αρχή ήθελα να φτιάξω μια «ωραία» εικόνα. Τώρα με ενδιαφέρει περισσότερο να αποτυπώσω κάτι που δεν είναι απαραίτητο ότι θα έχει ομορφιά μέσα του, αλλά που πιθανόν να αποτελεί μέρος της καθημερινότητας η οποία πολλές φορές περνάει απαρατήρητη επειδή την έχουμε συνηθίσει.

-Έχεις παρατηρήσει αν η διαδικασία της φωτογράφισης ή ενασχόληση με τη φωτογραφία , έχει αλλάξει κάτι στην προσωπικότητά σου;

Νομίζω ότι άλλαξαν κάποια πράγματα στην συμπεριφορά μου. Έγινα πιο θαρραλέα όσον αφορά την φωτογράφιση ανθρώπων αλλά και πιο κοινωνική ταυτόχρονα μιας και πολλές φορές η φωτογραφία με φέρνει πιο κοντά στους ανθρώπους που επιλέγω να φωτογραφίσω.

- Η φωτογραφία είναι η καταγραφή μια συγκεκριμένης στιγμής ή η καταγραφή της πραγματικότητας που αντιλαμβάνεται ο φωτογράφος;

Η φωτογραφία περιέχει πάντα την υποκειμενικότητα του φωτογράφου. Αυτός θα επιλέξει τι θα συμπεριλάβει μέσα στο κάδρο του και τι θα παραλείψει και άρα είναι η δική του πραγματικότητα αυτή που βλέπουμε. Όσο και αν εκ πρώτης όψεως μια φωτογραφία μας φαίνεται ότι απεικονίζει τα πράγματα όπως ακριβώς συνέβησαν, στην ουσία ο φωτογράφος έχει παίξει ένα πολύ μεγάλο ρόλο, παρεμβάλλοντας την δική του ματιά σε αυτό που μας δείχνει.

-Υπάρχει φωτογράφος που αποτελεί για εσένα έμπνευση;

Από τα μαθήματα φωτογραφίας που έχω πάρει έχω γνωρίσει και θαυμάσει το έργο των μεγάλων φωτογράφων. Περισσότερο όμως έχω επηρεαστεί από

το έργο σύγχρονων μου φωτογράφων οι οποίοι με παρακινούν με τις φωτογραφίες τους και βλέποντας τι καταφέρνουν αυτοί, προσπαθώ και εγώ περισσότερο.

-Ποια είναι η φωτογραφία σου, για την οποία νιώθεις πραγματικά ότι καμαρώνεις γι' αυτή;

Είναι μια φωτογραφία που τράβηξα στην Αίγυπτο και θεωρώ ότι η τύχη με βοήθησε στο να βρεθώ μπροστά σε αυτή την στιγμή και στο να μπορέσω να την αποτυπώσω έτσι όπως ήθελα. Μάλιστα είναι μια φωτογραφία που προκαλεί πολλά ερωτηματικά για το τι είναι ακριβώς αυτό που απεικονίζει. Αυτοί που την βλέπουν συνήθως με ρωτάνε από πού βγαίνει αυτό το χέρι. Η αλήθεια είναι ότι ούτε και εγώ δεν ξέρω να εξηγήσω με σιγουριά τι είναι αυτό που βλέπουμε. Μπορώ μόνο να κάνω υποθέσεις. Μόλις έχουμε κάνει μια στάση σε ένα χωριό στην μέση της Αιγύπτου και το πρώτο πράγμα που βλέπω μπροστά μου είναι αυτόν τον άνθρωπο να συνομιλεί με κάποιον που βρίσκεται στο σκοτάδι πίσω από αυτή την τρύπα. Αυτόματα κάνω 2 – 3 κλικ.

Δεν καταλαβαίνω τι λένε, διαβάζω μόνο την γλώσσα του σώματος. Ο άνθρωπος απ' έξω μάλλον ζητάει κάτι και το χέρι από μέσα του απαντάει αρνητικά. Κάτω στο πάτωμα (δεν φαίνεται στην φωτογραφία) υπάρχουν καφάσια με αιγυπτιακές πίτες οι οποίες φτιάχνονται σε πέτρινους χτιστούς φούρνους. Υποθέτω λοιπόν ότι πίσω από την μαυρισμένη τρύπα, είναι ένας τέτοιος φούρνος και αυτή είναι μια συνομιλία μεταξύ πελάτη και φούρναρη. Αγαπώ αυτή την φωτογραφία γιατί πιστεύω ότι κατάφερα να πιάσω την αποφασιστική στιγμή και η στάση του ανθρώπου στο πρώτο πλάνο μαζί με το μυστήριο του χεριού μέσα στην τρύπα, κρατάνε το ενδιαφέρον του θεατή.

--> [Δείτε τις γκάλερι της Ελένης Ρημαντονάκη](#)